

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.765 van 14 december 2016
in de zaak A. 219.314/XIV-37.046**

In zake: Milad URYAKHEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michelle Paeshuyse
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Meir 24, bus 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 21 mei 2016 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 22 maart 2016 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’, van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalst op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michelle Paeshuyse, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Jari Vrebos, die *loco* advocaat Stefaan Verbouwe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt naar eigen zeggen België binnen op 10 december 2015 en hij dient op 14 december 2015 een asielaanvraag in. Hij

verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 21 oktober 1998. Verzoeker wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij doch de dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dienst Radiologie, ondergaat verzoeker op 11 januari 2016 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 22 maart 2016 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede [van] de dienst Voogdij van [Mijnheer Milad URYAKHEL] van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van “de wet” en van de materiële- en formelemotiveringsplicht. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat de Dienst Voogdij enerzijds verwijst naar:

- Het medisch onderzoek door te stellen dat: ‘op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke zekerheid dat Uryakhel Milad op datum van 11 januari 2016 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is.’

- Anderzijds te stellen dat ‘overwegende dat uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is’.

Terwijl

Het medisch verslag vermeldt dat ‘op basis van de handpolsradiografie kan de skelettale leeftijd geschat worden met een redelijke zekerheid op 19 jaar of ouder. Een standaard deviatie van ongeveer 1,5 jaar dient hierbij gerespecteerd te worden, althans voor de benedengrens.’

Het medisch onderzoek sluit bijgevolg niet uit dat verzoeker jonger dan 18 jaar is.

Op basis van art 7 §3 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, met de jongste leeftijd rekening wordt gehouden, dient ingeval van twijfel over de leeftijd dit artikel te worden toegepast. Gedaagde doet dit niet.

Gedaagde neemt dit criteria niet in overweging in zijn beslissing, men neemt de oudste leeftijd in aanmerking 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar.

Gedaagde verantwoordt niet waarom zij, gelet op het medisch onderzoek, van mening is dat verzoeker ouder zou zijn dan 18 jaar. Zij motiveert niet waarom zij van mening is dat bovenvermeld art. 7§3 niet op verzoeker van toepassing zou zijn.

Er worden drie uitgevoerde onderzoeken vermeld in het medisch verslag waarop de bestreden beslissing is gesteund. Zonder enige motivering worden door gedaagde slechts twee en vanuit verzoekers standpunt de twee “meest ongunstige onderzoeken” in aanmerking genomen.

Gedaagde past bijgevolg de wet niet toe. De formele en materiële motiveringsplicht zijn geschonden. De beslissing van 22 maart 2015 is niet afdoende gemotiveerd.

De genomen beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is.”

Beoordeling

5. Verzoeker geeft niet aan welke wet en welke bepaling van “de wet” hij met de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Overigens bevindt het verslag van het medisch onderzoek zich in het administratief dossier en blijkt verzoeker er kennis van te hebben vermits hij de conclusie ervan inhoudelijk betwist aan de hand van de resultaten van de verschillende deelonderzoeken.

Het eerste middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van de formelemotiveringsplicht.

7. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk betwist, meer bepaald het besluit van het medisch onderzoek, werpt hij de schending van de materiëlemotiveringsplicht op.

De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Naar luid van artikel 7, §1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Artikel 7, §2 van de voornoemde wet bepaalt dat indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan 18 jaar, mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

Te dezen gaat het om een drievoudig medisch onderzoek waarbij eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren worden opgevangen door een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdtest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Uit het verslag van het medisch onderzoek blijkt dat elk deelonderzoek individueel wordt geïnterpreteerd waarna een algemene conclusie wordt getrokken met de eigenlijke leeftijdsschatting. Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van die deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een afzonderlijk deelonderzoek.

Wat de handpolsradiografie betreft, haalt verzoeker enkel de standaarddeviatie van ongeveer 1,5 jaar aan voor de benedengrens. Hij gaat voorbij aan de vaststelling “dat er een volledige fusie is van de distale diaphyse en epiphyse van de radius, wat overeenkomt met een volwassen skelettale leeftijd” en aan de opmerking dat de standaarddeviatie “voor de bovengrens [...] veel hoger [kan] liggen, aangezien met toenemende leeftijd er geen veranderingen meer optreden in het polsgewricht”. Ook de radiografie van het sleutelbeen leidt, met aftrek van de standaarddeviatie, tot een leeftijd van meer dan 18 jaar.

In het licht van de voornoemde vaststellingen ontkracht verzoeker aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard om te besluiten dat verzoeker op dat ogenblik ouder was dan 18 jaar. Hij toont derhalve niet aan dat de materiële motiveringsplicht wat dat betreft met de bestreden beslissing is geschonden. Ten overvloede kan worden vermeld dat ook met een leeftijd van $19 - 1,5 = 17,5$ jaar op het ogenblik van het medisch onderzoek, zijnde 11 januari 2016, verzoeker inmiddels de leeftijd van 18 jaar zou hebben bereikt.

Het eerste middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële- en formelemotiveringsplicht. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing het volgende stelt:

‘Overwegende dat Mijnheer Milad Uryakhel op 14 december 2015 heeft verklaard geboren te zijn op 21 oktober 1998, te Uryakhel, Afgahnistan, en dat de dienst Vreemdelingenzaken op 14 december 2015 twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene heeft geuit.’

Terwijl

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de motivatie van gedaagde.

Verzoeker heeft immers niet enkel verklaard dat hij geboren zou zijn in Afganistan op 21 oktober 1998, verzoeker heeft een officieel identiteitsdocument waaruit blijkt dat verzoeker 10 jaar oud was in 2009. [...]

Gedaagde heeft nagelaten dit te onderzoeken en heeft hiermee geen rekening gehouden in de beoordeling van zijn beslissing.

Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel waartoe de overheid verplicht is en waaruit kan worden afgeleid dat gedaagde een grondig onderzoek moet verrichten naar de leeftijd van verzoeker.

Gelet op het feit dat verzoeker minderjarig is, dient te worden opgemerkt dat deze onderzoeks-verplichting nog zwaarder doorweegt op gedaagde. Er kan van verzoeker als minderjarige immers niet verwacht worden dat hij zelf een volledig dossier samenstelt.

Gedaagde vermeldt niet waarom hij deze documenten niet in overweging neemt,

Gedaagde schendt hierbij zowel zijn zorgvuldigheidsverplichting als de motiveringsverplichting.

De beslissing van 22 maart 2016 dient te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Beoordeling

9. Verzoeker stelt in het middel dat hij een officieel identiteitsdocument “heeft” doch dat de verwerende partij hiermee “geen rekening [heeft] gehouden in de beoordeling van zijn beslissing.”

In het administratief dossier komt dergelijk stuk niet voor, enkel vermeldt de fiche niet-begeleide minderjarige “*taskara* in Afghanistan”. De verwerende partij moest bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met een stuk waarover zij niet beschikte, noch dienaangaande een motivering opnemen.

Bovendien moet de dienst Voogdij, anders dan verzoeker voorhoudt, een *taskara* niet laten primeren op het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’, naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel. De bestreden beslissing is gesteund op de conclusie van het medisch onderzoek dienaangaande. Dit vormt een afdoend motief, zodat het om aan de formelemotiveringsplicht of aan de zorgvuldigheidsplicht te voldoen te dezen niet was vereist in te gaan op een *taskara* die zich nog in Afghanistan zou bevinden.

Het tweede middel is ongegrond.

V. Over de vordering tot schorsing

10. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Er is bijgevolg geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien december tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams